

ikke findes noget Nr. foran de enkelte Vædringer. I den ſidſt foreſlaaede Vædring, nemlig den til en ny § 14, ſtaar der i 7de Linie: „§ 10“ hvilket er en Trykfeil; det ſkal være „§ 9“.

Fønger: Maa jeg ſpørge den ærede Formand, om der ikke ogſaa fremkommer en Feil i den Overſigt, der findes i § 7, den nye § 6. Der ſtaar i Vædringsforſlaget, at de 4 ſidſte Linier af Tabellen udgaa, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det maatte ſam forſtaas, idet nemlig de 4 ſidſte Linier af Tabellen i ſidſte Pille indeholde en Klammer, hvorved de forenes med 3die og Ade Linie. Naar de 4 ſidſte Linier udgaa, kunde derved ogſaa let: „0,003 fint Sølv“ gaa ud.

Formanden: Nei, det bliver ſtaaende.

Fønger: Men ſag, maa Klammeren indſkrænktes til 3die og Ade Linie.

Formanden: Ja.

Ordføreren (Lauber): Denne Sag er beſværre kommen tilbage til os paa et ganſt andet Grundlag end det, hvorpaa den forelaa her for, ikke meget lang Tid ſiden, idet det norſke Storthing efter den Tid har negtet ſit Samtykke til Myntkonventionen. De med er Forudſætningen for den foreliggende Lov i ſin hidtilværende Skikkelse bortfalden; men Regjeringen har ſøgt at tilveiebringe et nyt Grundlag, en ny Forudſætning, for denne Lov, idet den har foreſlaaet indſat en Paragraf i Loven, hvori det hedder: „Kongen bemyndiges til med Kongen af Sverig og Norge at ſlutte en Overenskomſt, hvorved den under 18de December f. M. i Stockholm indgaaede Myntkonventions Omraade foreløbig indſkrænktes til Danmark og Sverig, idet det forbeholdes Kongen af Sverig og Norge at tiltræde ogſaa for Norges Vedkommende med ſaadanne Lempſer, ſom de i Konventionen faſſatte Overgangsfrifter, ſom maatte findes henſigtsmæssige.“ Dette Forſlag af den ærede Finanzminiſter har Landſtinget vedtaget, og i den Skikkelse er Loven alſaa kommen tilbage til os. Det Spørgſmaal, Udvalget nu har troet at burde overveie, var det, om denne Konvention mellem Sverig og Danmark alene vilde være af den Betydning for Danmark, at vi af den Grund burde foretage de Forandringer, ſom her ere foreſlaaede? Som det er Alle bekiendt, har Udvalget været enigt om, at det, derſom Konventionen kunde omfatte alle tre nordiſke Riger, vilde være rigtig for Danmark at indføre de Forandringer, ſom her ere foreſlaaede, og det Samme har dette Thing ſaa velſom det andet Thing tiltraadet. Derom foreligger der alſaa ingen Meningsforſkel, men Spørgſmaalet bliver nu om Konventionen med Sverig alene byder os ſaadanne Fordele, at vi af den Grund

bør gaa ind paa Forandringen. Derom har der været delte Meninger i Udvalget, idet et Flertal paa 5 Medlemmer indſtiller at ſlutte ſig til Forſlaget ſaaledes ſom det er kommet fra Landſtinget, medens et Mindretal paa 4 Medlemmer, hvortil jeg hører, har fraraadet at vedtage Lovforſlaget i denne Skikkelse, og har ſtillet et Forſlag om en forandret Afſattelse deraf. Narſagen til, at dette Mindretal ikke kan tilvaade Lovforſlagets Vedtagelse, er den, at man ikke kan anſe de Fordele, ſom opnaas ved en Myntkonvention med Sverig alene, for ſaa betydelige, at de kunne begrunde den Forandring i vore Myntforhold, ſom her foreſlaas. Det vil erindres, at der foreſlaas 3 Forandringer. Den ene er Overgangen til Guldmyntfoden, den anden er en Forandring af Regningsenheden, og den tredie er en forandret Inddeling af Regningsenheden, nemlig en Overgang fra Lov- og Sertentalsſystemet til Ti- og Hundredetalſystemet; det er i Forhold de 3 Forandringer, ſom foreſlaas. Af diſe 3 Forandringer er hele Udvalget enigt om, at den ene bør foretages, nemlig Overgangen til Guldmyntfoden, hvorimod Mindretallet indtager en ſæregen Stilling ligeoverfor de 2 andre Forandringer. Mindretallet kan nemlig ikke betragte det ſom rigtig, at vi, naar vi ikke med det Samme opnaa Overensſtemmelse haade med Sverig og med Norge, forandre vor Regningsenhed. Selv om denne Forandring ikke er større end her foreſlaaet, hvorefter 2 Kroner nuagtig ſvare til 1 Rd., vil den dog medføre en Del Bæver for Befolkningen, men endnu større Bæver vil det medføre, naar vi gjøre Forandring i Regningsenhedens Inddeling. Hele Udvalget har været enigt om, og har tidligere i ſin Betænkning udtalt ſig for det Uſikkelige i at komme til Decimalsſystemet, 10 Talsſystemet, men det er ſtor Forſjel paa, om vi, naar vi foretage en ſaadan Forandring, kunne være ſikre paa at beholde det i en lang Narvætte eller ikke. Dette kunde vi, naar vi gik over til dette System i Forening med de to andre nordiſke Riger, men naar Sagen ſtiller ſig ſom nu, kunne vi ikke have en ſaadan Sikkerhed derfor. Derſom det forudſættes, at Danmark vil vedblive at være ſammen med Sverig alene, hvorimod Norge gaar en anden Vej, vil Opfordringen for diſe 3 Magter være større til at foretage en Forandring i deres Regningsenhed, og ſom Følge deraf ogſaa i dens Inddeling, men derſom vi atter komme over til et nyt System, derſom vi atter komme til at gjøre Forandring i Regningsenhedens Inddeling, vil Følgen deraf blive, at vi forvolde Befolkningen en Bæver, ſom vi vel kunne forſvare at forvolde den en Gang i en Memmeſkaalder, men ikke 2 Gange. At regne med Rigsdaler, Mark og Skilling er nu Befolkningen ſaa tilvant, at det allerede vil volde temmelig Bæver for de Allerfleſte at gaa over til 10 Talsſystemet, men ſkulde man udfætte den for to Gange at maatte gjøre en ſaadan Forandring i ſamme Slægts Levetid, vilde deraf opſtaa For-